

תשעה באב הוא היום שבו אנחנו מתאבלים על שורת הטרגדיות שהותירו את חותמן על ההיסטוריה היהודית, החל מחורבן שני בתי המקדש. הרבה מאסונות אלו לאורך הדורות מיוצגים בקינות של תשעה באב שאנחנו קוראים בבתי כנסת שלנו. בעוד שאנחנו בדרך כלל מאוד זהירים בהוספת תפילות חדשות, הקינות הן יוצאות מן הכלל בזה, באשר רוב בתי כנסת כבר כוללים קינה המנציחה את השואה.

ברוח זו, היו מאמצים לחבר קינות לתשעה באב זה שמשקפים על הטרגדיה העמוקה של ה-7 באוקטובר ותוצאותיה. בעוד שאירועים אלו יחוקקו במחשבותינו בתשעה באב, הרבה יחידים ובתי כנסת ירצו וישאפו לבטא מחשבות אלו דרך מילות קינה. הקינה לקמן היא עיבוד מקינת "מי יתן ראשי מים", אחת מהקינות הקיימות שנכתבה בתקופת מסעי הצלב במאה האחת-עשרה, ומשותפת עבור אלו שימצאו אותה מתאימה, רלוונטית, ומועילה.

השלימו נפשם באהבה קשורה, אהימה
עליהם בבכי ילל לחשרה, כלילי כתר על
ראשם לעטרה, ומשפחותיהם מנשרים קלו
ומאצרות להתגברה. ועליהם זעקת שפר
אשערה, על שני מקדשי יסודם כהיום
ערערה:

על בית ישראל ועל עם ד' כי נפלו בחרב:

החג אשר נהפך ליגון וצרה, יום מתן דת
סברתי לחוגגה, ובמקומה עד היום תרד עיני
דמעה ואילילה ואנודה, עם התורה אשר מפז
יקרה וזהב חמודה, רודפי שלום ועולם
ביישובה, מתוארים פרוצחים ומקולקלים בפי
כל, העם שהוא האור לגויים יושבים בחושך,
ועל זה שומה עלינו מספד מר לקשרה:

על בית ישראל ועל עם ד' כי נפלו בחרב:

שנאת עולם לעם עולם הולכת ומתגברת
אומרים לנו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם
ישראל עוד. על זה אנו מתאבלים עם שרפת
בית אלקינו האולם והבירה, תחת כן היום
ליתתי אעוררה, ואספדה ואילילה ואבכה
בנפש מרה, ואנחתי כבדה מבקר עד ערב.

על בית ישראל ועל עם ד' כי נפלו בחרב:

מי יתן ראשי מים ועיני מקור נוזלי, ואבכה כל
ימותי ולילי, על חללי טפי ועוללי, וישישי
קדלי, ואתם ענו אבוי ואוי ואללי, ובכן בכה
בכה רב והרב:

על בית ישראל ועל עם ד' כי נפלו בחרב:

ודמוע תדמע עיני ואבכה לי שדה בוכים,
ואבכה עמי מרי ללב הנבוכים, על בתולות
היפות וילדים הרכים נחטפים, ולטבח
נמשכים, אדמו עצם מפנינים ספירים ונופכים,
כמו טיט חוצות נדשים ונשלכים:

על בית ישראל ועל עם ד' כי נפלו בחרב:

ועל אלה אני בוכיה ולבי נהם נהימות, מחוץ
תשפל חרב ומחדרים אימות, בבארי ורעים,
כפר עזה ושדרות, חללי מטלים ערמים
וערמות, נבלתם כסוחה לחית ארץ ובהמות,
יונק עם איש שיבה עלמים ועלמות,
מתעתעים במו מוני ומרבים כלמות:

על בית ישראל ועל עם ד' כי נפלו בחרב:

ועפעפי יזלו מים דמע להגירה, ואקונן מר עלי
הרוגי הצבא, נאספו יחד נפשם השלימו
במורא, על יחוד השם ועל הגנת עמו לחמו
בגבורה, גבורי כח עושי דברו למהרה,